

Arrest

nr. 252 337 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond

wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2. In de bestreden beslissing betreffende verzoekster wordt er integraal verwezen naar de beslissing inzake verzoeker. Deze beslissingen worden dan ook gezamenlijk besproken.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

3.1. In de eerste plaats stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij is opgedraaid voor een veroordeling wegens drugsmokkel die eigenlijk door een zekere L. zou zijn gepleegd. Zo (i) is het zeer merkwaardig dat verzoeker de volledige naam van L. niet kent, van wie hij de auto leende, door wie alle problemen zijn gestart en dewelke door zijn connecties verzoeker zou hebben laten opdraaien voor de drugssmokkel, (ii) staat dit in fel contrast met het feit dat verzoeker wel stelt veel andere details over L. te kennen, zoals zijn woonplaats, afkomst en zijn gezinssituatie, (iii) stelt verzoeker bij confrontatie hiermee louter dat hij niet was geïnteresseerd in de familienaam van L., wat allerminst overtuigt als het over de persoon gaat die ervoor zou hebben gezorgd dat verzoeker een jarenlange gevangenisstraf onderging, (iv) overtuigt het niet dat L. een spion van de politie zou zijn nu verzoeker niet verder komt dan te stellen dat hij L. ooit met een inspecteur koffie zag drinken, hij kan deze inspecteur niet benoemen en kan geen verdere details weergeven over zijn beweerde werk als spion.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers schuld manifest blijkt uit de neergelegde juridische documenten. Zo (i) wordt in het neergelegde vonnis vastgesteld dat verzoeker beweerde naar het appartement van zijn grootvader te gaan hoewel hij niet in het bezit was van een sleutel noch het adres kende, (ii) werd verzoekers gsm enkele weken daarvoor reeds in beslag genomen in een drugszaak, (iii) werd vastgesteld dat er in de snackbar waar L. zou werken, geen persoon met die naam werkte, wordt besloten dat deze persoon niet bestaat, (iv) wordt verzoekers hele verdediging afgeschreven als een artificiële, geïmproviseerde constructie, (v) heeft verzoeker tijdens het verhoor op het CGVS niet de hele waarheid verteld, nu uit het vonnis blijkt dat hij niet enkel werd veroordeeld wegens drugscirculatie, maar ook wegens drugsproductie, er werden cannabisplanten gevonden tijdens de huiszoeking, en familiaal geweld, (vi) versterkt de veroordeling wegens drugsproductie verzoekers schuld inzake het drugstransport en blijkt (vii) dat verzoeker toegang had tot de Servische gerechtshofmodaliteiten. De vonnissen getuigen van een normale gang van rechtszaken, verzoeker ging in hoger beroep en verzoekers belangen werden behartigd door een advocaat. Gelet op voorgaande vaststelling kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de recente bedreigingen die verzoeker stelt te hebben ontvangen van L. en zijn entourage, of verzoekers verklaring dat de politie hem nogmaals naar de gevangenis wil sturen om L. vrijuit te laten gaan.

Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoekers houding tevens niet overeenstemt met het hebben van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo (i) keerde verzoeker terug naar zijn gebruikelijke woning en zelfs naar de lokale politie, (ii) diende verzoeker bij zijn reis naar Oostenrijk geen verzoek om internationale bescherming in, en is het geen afdoende verklaring dat België het beste land was en hij het daarom pas hier wou doen, (iii) verbleef verzoeker reeds enkele maanden in België voor hij een verzoek indiende, en (iv) ging hij hierna nog meerdere malen naar Servië om zijn kinderen en echtgenote op te halen, en volstaat dit niet gelet op de ernst van zijn vrees en het risico dat hij zou lopen met terug te keren naar zijn gebruikelijke woning.

Ook de verklaring van de politie dat verzoeker zou worden gezocht en opnieuw naar de gevangenis zou moeten worden gestuurd houdt geen steek. Zo (i) mist het elke logica dat verzoeker terug naar de gevangenis zou moeten nu hij in december 2018 werd vrijgelaten, (ii) keerde, zoals supra reeds gesteld, verzoeker meerdere malen terug en waren er nooit problemen bij de paspoortcontrole, (iii) volstaat het niet dat verzoeker stelt enkel door de lokale politie te worden gezocht, omdat hij logischerwijze nationaal geseind zou staan, (iv) blijkt dat de brief op 10 december 2019 werd neergelegd bij het CGVS hoewel de brief vermeld dat deze werd uitgeraakt op 31 januari 2020, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

3.2. Betreffende de volledige naam van L. stellen verzoekers dat het hier om een kennis gaat en niet om een vriend, en dat het feit dat hij de familienaam niet kent niet toelaat hun relatie te betwijfelen. Betreffende de schuld stellen verzoekers dat verzoeker de weg goed kende en het adres niet nodig had en dat zijn grootmoeder toen nog leefde en hij geen sleutel nodig had en dat het in beslag nemen van zijn gsm uiteindelijk niets te maken bleek te hebben met een politiezaak. Zij stellen nog dat het normaal is dat er niemand met de naam L. zou werken in de snackbar omdat hij als spion door de politie wordt beschermd en de politie natuurlijk geen informatie over L. aan de autoriteiten zal geven. Verzoekers stellen nog dat verzoeker niet heeft gelogen over zijn andere veroordelingen, hij wou zich louter concentreren op de gebeurtenissen met L., waar hij van mening is in de val te zijn gelokt.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet ingaan op de verschillende motieven van de commissaris-generaal omtrent de kennis die verzoeker over L. heeft. Zo wordt niets gezegd over de vaststellingen dat verzoeker wel vele details van L. kent maar zijn familienaam niet, is het zeer merkwaardig dat hij stelde niet te zijn geïnteresseerd in de familienaam van de man die zijn leven zou hebben geruïneerd. Betreffende de verklaring dat L. een spion zou zijn gaan verzoekers niet in op de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Zo wordt vastgesteld dat het niet volstaat dat verzoeker hem louter koffie heeft zien drinken met een inspecteur en dat er voor de rest geen enkel ander stuk voorlegt dat zou aantonen dat L. een spion zou zijn. Ook de vaststellingen van het Servische gerecht dat L. een louter artificiële constructie blijkt te zijn worden door verzoekers' betoog niet ontkracht. Verzoekers herhalen hier louter dat L. een spion is die zou worden beschermd door de politie zonder in te gaan op de vaststelling hieromtrent in de bestreden beslissing. Betreffende het reisdoel van verzoeker maken verzoekers niet aannemelijk dat het normaal is dat verzoeker het adres van het appartement van zijn grootvader niet zou kennen omdat hij de weg al kent of dat hij geen sleutel nodig had omdat zijn grootmoeder toen nog leefde. Dit zijn loutere beweringen die, gelet op wat supra reeds is vastgesteld,

niet kunnen overtuigen. Betreffende deze voorgaande elementen stelt de Raad nog vast dat het louter herhalen of het niet eens zijn met verweerder niet volstaat.

3.3. Vervolgens gaan verzoekers in op de door hen beweerde vrees. Zo is verzoeker inderdaad naar Oostenrijk en België geweest en heeft hij vastgesteld dat België hem en zijn gezin het best zou kunnen beschermen. Verder herhalen verzoekers dat verzoeker naar Servië is teruggekeerd om er zijn familie te halen en dat zij de reis niet alleen zouden kunnen doen. Het is ook om die reden dat verzoekers enkele maanden hebben gewacht om een verzoek te doen, zij wilden wachten tot het hele gezin hier zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot een loutere herhaling van hun betoog, zonder in te gaan op de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Zo wordt vastgesteld dat het niet getuigt van enige vrees dat verzoeker zelf stelt de tijd te hebben genomen om te kijken welk land hem het meest bevalt. Verder getuigt het ook niet van enige vrees dat verzoeker nog zou terugkeren naar de regio waar het gevaar is geconcentreerd om zijn gezin te halen, waarbij hij louter beweert dat deze de reis niet alleen zouden kunnen doen. Het louter herhalen, of het hebben van een andere mening dan verweerder, volstaat niet.

3.4. Betreffende de veroordeling stellen verzoekers dat de autoriteit geen andere keus hadden dan verzoeker vrij te laten nu zijn termijn van vijf jaar was afgelopen in december 2018. Verzoekers stellen dat het de bedoeling is van de lokale politie om hem opnieuw aan te houden om hem valse beschuldigingen in zijn schoenen te schuiven en hem opnieuw te veroordelen. Verzoekers stellen nog dat het nu eenmaal het geval is dat hij niet wordt gezocht door Interpol en enkel door lokale politie. Betreffende de brief van de politie stellen verzoekers dat zij alleen maar kunnen vermoeden dat het om een vergissing van de politie gaat dat de brief als datum januari 2020 heeft. Zij stellen dat verzoekers de datum wel juist zouden hebben, moest het om een vals document gaan.

De Raad stelt vooreerst vast dat supra reeds is gebleken dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers' verklaringen dat de beschuldigingen vals zouden zijn, dit door de samenwerking van de politie met ene L., waarvan wordt gesteld dat dit een loutere artificiële constructie van verzoeker is. Zo is het redelijk dat de commissaris-generaal tevens geen geloof hecht aan verzoekers' verklaringen dat ze hem opnieuw zouden willen aanhouden om hem te laten veroordelen. Verder beperken verzoekers zich nogmaals tot een loutere herhaling van hun betoog nu zij stellen dat het nu eenmaal het geval is dat hij enkel door de lokale politie en niet door Interpol wordt gezocht, wat niet volstaat. Dit betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal dat er nooit problemen waren bij zijn paspoortcontrole en dat het logisch is dat verzoeker nationaal zou geseind zou staan indien hij zou worden gezocht en opnieuw naar de gevangenis zou moeten worden gestuurd. Betreffende de brief stelt de Raad nog dat verzoekers zelf stellen dat het om een loutere vermoeden gaat dat er een fout door de politie is gebeurd. Wat er ook van zij is het niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal geen bewijswaarde aan deze brief toekent, des te meer gelet op de reeds gedane vaststellingen omtrent de beweerde angst om terug te worden opgesloten.

3.5. Tot slot stelt de Raad nog vast dat verzoekers de motieven omtrent de beweerde verkrachtingen door medegedetineerden van verzoeker, de beweerde verkrachtingen van verzoekster en het optreden van de politie en de autoriteiten in Servië op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2020, voeren de verzoekende partijen aan dat zij volharden in de middelen van het verzoekschrift. Voorts lichten zij toe dat Servië niet kan gezien worden als een veilig land van herkomst. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij de bescherming van de politie niet kunnen inroepen nu zij er valselijk van beschuldigd worden drugs vervoerd te hebben in de auto van L. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij nog altijd worden bedreigd door L. en de politie hun gsm afpakte toen verzoeker een klacht ging indienen tegen L. Volgens verzoekende partijen blijkt daaruit zeer duidelijk dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die ook maar enigszins afbreuk doen aan of een ander licht kunnen werpen op hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.

In zoverre verzoekende partijen, met hun opmerking dat Servië niet als een veilig land van herkomst kan worden gezien, kritiek uiten op het feit dat Servië op de lijst van veilige landen van herkomst staat, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijks als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals *in casu*.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het louter herhalen van en vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen, zoals waar zij er opnieuw op wijzen dat verzoeker er valselijk van beschuldigd wordt drugs vervoerd te hebben met de auto van L., dat die laatste hen nog steeds zou bedreigen, en dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale autoriteiten, gelet o.a. ook op het feit dat de politie verzoekers gsm zou hebben afgepakt.

Het louter herhalen van eerdere verklaringen is evenwel geenszins van aard afbreuk te doen aan de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen, welke worden hernomen in de beschikking van 16 december 2020, waarbij wordt vastgesteld dat het verzoekschrift die pertinente motieven niet ontkracht of weerlegt.

Nu deze op generlei wijze in een ander daglicht worden geplaatst, blijven de pertinente en concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen overeind dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij onterecht door het toedoen van een zekere L. voor een drugssmokkel moest opdraaien, dat verzoeker evenwel zelf schuld treft aan die drugs gerelateerde feiten en het bestaan van die zekere L. niet wordt aangetoond, en dat dit bevestigd wordt door de door verzoekende partijen neergelegde juridische documenten waaruit blijkt dat verzoeker schuldig werd bevonden en door het Servische gerecht veroordeeld werd tot een jarenlange gevangenisstraf, niet alleen omwille van drugstrafiek, doch ook voor het produceren van drugs. Uit de neergelegde vonnissen, waarvan in de bestreden beslissingen pertinent wordt opgemerkt dat deze van een correcte rechtsgang getuigen –verzoekende partijen laten na het tegendeel aan te tonen en hadden de mogelijkheid in beroep te gaan, hetgeen ze ook deden-, blijkt voorts dat verzoeker nog meer (criminele feiten) op zijn kerfstok heeft, nu hij in Servië tevens veroordeeld werd wegens familiaal geweld daar hij zijn moeder met een stuk hout en een elektriciteitskabel geslagen heeft, feiten die hij in tegenstelling tot de drugs gerelateerde niet in de schoenen van het fictieve personage L. in zijn relaas lijkt te willen schuiven. Uit de neergelegde juridische documenten blijkt voorts onder meer dat verzoekers mobiele telefoon door de politie in beslag werd genomen in verband met een drugszaak. Dat de Servische politie, zoals ter zitting wordt opgemerkt, verzoekers telefoon heeft afgepakt, klopt aldus, gelet op die stukken. Uit niets blijkt evenwel en verzoekers weten niet in het minst te overtuigen en tonen geenszins aan dat de inbeslagname van die gsm andere redenen zou hebben gehad, waarbij de Raad herhaalt dat aan het bestaan van die zekere L., laat staan aan diens bedreigingen, geen geloof wordt gehecht.

In de bestreden beslissingen wordt tevens terecht vastgesteld dat verzoekers' verklaarde problemen met de lokale politie van Bujanovac, die verzoeker zouden zoeken en hem opnieuw in de gevangenis zouden willen steken, niet aannemelijk zijn. De beweringen dienaangaande komen geheel ongeloofwaardig en verzonnen over. Nu aan die versie, en meer algemeen het relaas van verzoeker onterecht veroordeeld te zijn voor drugssmokkel en naast problemen met L. ook met de Servische autoriteiten problemen te hebben, geen geloof kan worden gehecht, kunnen verzoekende partijen zich hier derhalve niet dienstig op steunen en kunnen zij allerminst worden gevolgd waar zij (ter zitting) voorhouden dat zij (in geval van eventuele problemen in de toekomst) geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Servische autoriteiten.

Verzoekende partijen beperken zich voorts tot het volharden in de middelen van hun verzoekschrift, doch zij gaan voor het overige niet concreet in op en laten alsof geheel na daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen met betrekking tot de beschikking van 16 december 2020 en de bestreden beslissingen te formuleren (die deze in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS